

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.251 van 8 mei 2012
in de zaak A. 200.702/XIV-33.236**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX alias XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrepen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juni 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 61.695 van 18 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7192 van 6 juli 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweester heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 april 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Dirk Chabot, die loco advocaat Kati Verstrepren verschijnt voor de verweerster, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerster dient op 14 april 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. Op 14 december 2009 dient zij een tweede aanvraag in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvragen met een beslissing van 25 januari 2011 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 16 maart 2011 stelt de verweerster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissing van 25 januari 2011 met een arrest van 18 mei 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending van de artikelen 9bis en 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet op en zij citeert de motivering van het bestreden arrest.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beoordeling dat de verzoekende partij nalaat het niet nader omschreven “vademecum” bij te brengen en dat haar beweringen wat dat vademecum betreft dus geen grond blijken te hebben, artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet schendt. De huidige verweerster heeft nergens de inhoud van het vademecum betwist, waarnaar ook in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen, noch heeft zij gesteld de inhoud ervan niet te kennen. De verweerster heeft bij het indienen van haar aanvraag op 15 september (lees: december) 2009 gebruikgemaakt van het modelaanvraagformulier dat als bijlage bij het vademecum werd gepubliceerd, zij heeft erkend dat zij een andere arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd dan het modelcontract en voorgehouden dat het desalniettemin alle elementen bevat om een correcte inschatting te kunnen maken van haar kansen op tewerkstelling. Daarom kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partij niet ambtshalve opwerpen dat niet blijkt dat de beweringen van de verzoekende partij enige grond hebben omdat het vademecum niet werd voorgelegd. Dit punt raakt de openbare orde niet en door het ambtshalve op te werpen werd artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet geschonden.

De verzoekende partij werpt in een tweede onderdeel op dat volgens het bestreden arrest de beleidsrichtlijnen van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich zouden beperken tot de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009 en dat het “vademecum” hiervan zou afwijken. Dit vormt een miskenning van de ruime appreciatiebevoegdheid van de verzoekende partij bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent wat dat betreft slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit.

In het kader van de voormelde ruime appreciatiebevoegdheid heeft de bevoegde staatssecretaris op 19 juli 2009 een instructie opgesteld betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met daarin een tiental concrete situaties die in aanmerking voor regularisatie komen. Het gaat om verduidelijkingen die de betrokken vreemdeling aangeven hoe de door de bevoegde staatssecretaris uitgevaardigde beleidslijnen concreet zullen worden toegepast. De betrokkene die voor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gebruik wil maken van de instructie van 19 juli 2009 moet volgens de verzoekende partij het voormelde vademecum nazien om op de hoogte van de concrete voorwaarden te zijn.

Anders dan in het bestreden arrest is geoordeeld, werd in de aanvankelijk bestreden beslissing niet afgeweken van de beleidsrichtlijnen uit de instructie van 19 juli 2009, doch werd het criterium 2.8B beoordeeld zoals verduidelijkt in het vademecum. Door de verduidelijkingen uit het vademecum naast zich neer te leggen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partij de ruime appreciatiebevoegdheid van de staatssecretaris geschonden. In het vademecum is als voorwaarde om zich op criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 te beroepen voorzien dat de betrokkene “een kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract” voegt en het komt noch de verweerster noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe de instructies uit te breiden door te stellen dat de verweerster geen model-arbeidsovereenkomst hoeft voor te leggen. De verweerster had volgens de verzoekende partij zeker kennis van het vademecum vermits zij van het daarin voorziene modelaanvraagformulier heeft gebruikgemaakt en zij wist of kon dus ook weten dat een model-arbeidsovereenkomst moest worden voorgelegd.

De verzoekende partij besluit dat de arbeidsovereenkomst bij de aanvraag van de verweerster van 15 september (lees: december) 2009 “niet was opgesteld conform het model dat als bijlage werd gepubliceerd bij het KB van 14.10.2009” zodat in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht is geoordeeld dat de verweerster niet aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is volgens de verzoekende partij geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vademecum ter verduidelijking van de instructie van 19 juli 2009 naast zich neer heeft gelegd.

5. In de memorie van wederantwoord haalt de verzoekende partij eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarin het bestaan van het

kwestieuze vademecum en de erin opgenomen voorwaarde van een “behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract” uitdrukkelijk worden erkend.

Beoordeling

6. In de aanvankelijk bestreden beslissing is toepassing gemaakt van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, met verwijzing naar het engagement van de bevoegde staatssecretaris “om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen”. Er wordt in concreto gesteld dat de huidige verweerster zich via het typeformulier op punt 2.8B van de vernietigde instructie beroept en dat zij een arbeidsovereenkomst van 16 juli 2009 voorlegt. Vervolgens wordt de tekst van het “vademecum” bij de vernietigde instructie geciteerd en wordt de arbeidsovereenkomst niet aanvaard voor punt 2.8B “aangezien het niet om een model-arbeidscontract gaat”. Er wordt gesteld dat de verweerster “dus niet aan alle vooropgestelde voorwaarden (voldoet) om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies”. De door de verweerster aangevoerde elementen van integratie worden buiten beschouwing gelaten omdat zij “niets af(doen) aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”.

Die beslissing wordt met het bestreden arrest vernietigd, doch enkel omdat de huidige verzoekende partij het kwestieuze vademecum niet heeft bijgebracht en omdat niet kan worden ingezien hoe bepalingen uit het vademecum tot gevolg zouden kunnen hebben dat de beleidsrichtlijnen van de staatssecretaris (waarmee kennelijk de instructie van 19 juli 2009 wordt bedoeld) niet van toepassing zouden zijn of hoe van die beleidsrichtlijnen kan worden afgeweken zonder schending van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij betwist in het middel niet dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te dezen als criterium bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer mocht nagaan of de verweerster een arbeidscontract had overgelegd in de zin van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zij betwist slechts de stelling dat daarvoor niet noodzakelijk het in het vademecum vastgelegde “model-arbeidscontract” moest worden gebruikt.

De “instructie” van 19 juli 2009 werd met ‘s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde

verwijderd. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie, en a fortiori niet uit het bij de instructie horende “vademecum”, te dezen met betrekking tot het model van de arbeidsovereenkomst van de verweester, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de beslissing van 25 januari 2011 te besluiten. Het gaat daarbij immers niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maar om de toepassing van een voorwaarde als een dwingende regel, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en de aangevoerde elementen met betrekking tot integratie van de betrokkene zelfs niet heeft onderzocht. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen enkele voorwaarde inzake arbeidsovereenkomsten en minimumloon, laat staan van een bepaald model van overeenkomst. Het enige middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen